

SZÍV ERNŐ

Isten.

Nem régen írtam egy könyvet, mindegy is, melyiket, viszont szerepelt benne az a szó, hogy isten. Abban is szerepelt. Nem tudom, van-e olyan könyvem, amiben ne szerepelt volna az Ő angyalnyálas, összefogdosott egyneve. Abban a fentebb emlegetett könyvben az isten szó után pontot raktam. Szóvá is tette az egyik barátom, egy hírneves író, ő ilyet még nem látott – isten után pont díszeleg. Phú, öregem, add rám a kabátot, esni fog, pont, pont. Isten. Isten. És különben címben!

Én ezen azóta is gondolkodom. Mondjuk, az Ő leírt neve után bármilyen írásjel nyugtalanítóan hat. Vessző, kettőspont, pontos vessző, kötőjel, mind módosít azon, amin pedig nem lehet. Egy apró aligizé, egy semmiség értelmezi a legnagyobbat. Mondjuk így:

Isten,

Isten:

:Isten

Isten;

– Isten –

Lehet még variálni, tudnám is. De tényleg, mit lehet **Isten** után írni? (Nem, nem imádkozom. Én, Uram, részt akarok venni a fene nagy működésben, erős igényem van erre, bármilyen szemetelés is vagyok. Tehát nem ima, nem halleluja, legföljebb munkadal. Nem zeng, de zihál, mint egy kicsi traktortüdő. Az ima nem részvétel, tudjuk. Kivonulás. Én, bocsánat, bent maradok dolgozni. Úgy hát lehet-e egyáltalán írni bármit az isten után? Semmit nem kell, ez az általános álláspont. De az ember olyan fűszál, hogy megbuherálja a legnagyobb rétet is. Jókedvében, kétségbeesésében, de variál. Ha jó, akkor is variál. Ha nem jó, akkor is. Kísérletezik, mint száj a meleg kenyérrel. Szerintem isten után nem mutat jól a felkiáltójel, de a kérdőjel mindenképpen. Nekem ez tetszik: Isten? Vagy: Isten?! És így is lehet még: ?Isten?

Hála a jó Istennek, nagyon sok írásjel van. Miért nő f. Miért sz.

És így hogyan mutat: (isten). De lehetséges nagybetűvel fölkértázni, és akkor talán megint más a helyzet: (Isten). Vagy ez: (). Ez: (☺)? Bocsánat, így akartam: (.)

A kurziválást, *isten*, *v Isten* nem annyira szeretem, de lehet alapos indoka, nem szabad eltagadni. Vagy például idézőjelbe tenni, „isten” vagy „Isten”. És ezek: ~~isten~~, vagy: ~~Isten~~? Mert aztán a legszörnyűbb, a legfontosabb pillanatokban (éli, éli, lama ... stb.) nem adja –, amiért pedig az egészen elveszett kistraktoros könyörög – mert más nem maradt a könyörgésen kívül – hiába neki.